

Arrest

nr. 348 266 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2026 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. CARSAU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten.

Op 8 augustus 2013 wordt verzoeker door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling.

Op 22 juni 2021 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarom criminele straffen zijn gesteld. Op 16 februari 2022 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het voorgaande vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Op 3 augustus 2022 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de

mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 16 juni 2025 stuurt de commissaris-generaal een brief naar verzoeker waarin zij aangeeft dat het gegeven dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld is, aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat zij verzoeker op 11 juli 2025 hierover wenst te horen zodat verzoeker op dit element kan reageren en eventuele redenen kan aanhalen tot behoud van zijn status.

Op 11 juli 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

Op 20 november 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij zij de vluchtelingenstatus van verzoeker intrekt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, een Oeigoer te zijn en afkomstig te zijn uit Urumqi in de Xinjiang Uyghur Autonome Regio, Volksrepubliek China. U zou daar ook altijd blijven wonen en werken, alvorens uw problemen startten en u China besloot te verlaten. Uw familie werd gevisieerd door de Chinese autoriteiten en omdat u ook vreesde te worden lastiggevallen reisde u op 16 juni 2013 richting Beijing. U nam er het vliegtuig richting Egypte, waarna u via Turkije richting Georgië trachtte te reizen. U werd de toegang tot Georgië ontzegd, werd teruggedreven richting Turkije dat u op zijn beurt terugstuurde naar Egypte. Nadat u ook ginds niet welkom bleek, nam u het vliegtuig richting China. U kende er geen noemenswaardige problemen, doch reisde kort nadien opnieuw richting Egypte. U kon er deze keer wel een visum voor Turkije regelen en vertrok op 23 juli 2017 naar Turkije. Op 30 juli 2013 nam u het vliegtuig richting België, alwaar u nog dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 8 augustus 2013 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 22 juni 2021 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar voor diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden en eenmaal voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld. Op 16 februari 2022 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen bovenstaand vonnis.

Op 3 augustus 2022 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd op 16 juni 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 juli 2025 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen.

Met betrekking tot de eerste gewapende overval stelde u daar eigenlijk helemaal niets mee te maken te hebben. Aangaande het tweede incident verklaarde u dan weer eigenlijk geen bijzondere rol te hebben gespeeld bij de gewapende diefstal. U zou niets anders hebben gedaan dan het adres doorgegeven en hebben verteld waar het geld te vinden was. U meende geen leidinggevende rol te hebben gespeeld en weigerde te worden beschouwd als de organisator. U voegde toe evenwel een fout te hebben gemaakt, aanvaardde de in uw ogen terecht straf en stelde uw les te hebben geleerd. U heeft spijt en vroeg een nieuwe kans.

Ter staving legde u stukken neer in verband met uw werk, een brief van de ‘Belgium Uyghur Association’ en een afschrift van het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank.

B. Motivering

U werd op 8 augustus 2013 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Er moet immers gewezen worden op een nieuw element in uw administratief dossier, namelijk het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 16 februari 2022. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd daar u zich tweemaal schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, tweemaal aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden, alsook eenmaal aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dat u zich tweemaal schuldig maakte aan een gewapende diefstal, alsook de andere tenlasteleggingen, zoals eerder reeds uiteengezet. U was in de nacht van 22 op 23 maart 2020 betrokken bij een gewapende home-invasie, waarbij bruto geweld niet werd geschuwd. De slachtoffers, waaronder zelfs kinderen, werden overmeesterd in hun slaapkamer en werden afgezonderd van elkaar. Daarop werden de bewoners gekneveld en bedreigd met messen en een vuurwapen. De vader werd naar het toilet meegenomen en kreeg er verschillende stampen te verwerken. De moeder werd in bedwang gehouden en meermaals geslagen. Een van de daders zou een mes op de keel hebben geplaatst, terwijl een andere met een pistool slagen toebracht. Ofschoon u zelf niet fysiek aanwezig zou zijn geweest tijdens de overval, bleek u wel een bepalende rol te hebben gespeeld. Zo zou u gedetailleerde informatie hebben gegeven over de indeling van het pand, een plattegrond hebben getekend en zelfs een (nep)pistool hebben overhandigd. U zou zelfs hebben deelgenomen aan de voorverkenning, waardoor het feit dat u de nacht van de overval zelf niet aanwezig was, geen afbreuk deed aan uw schuld in deze feiten (Arrest Hof van Beroep dd. 16 februari 2022, p. 15-17; Vonnis Rechtbank van eerste aanleg dd. 22 juni 2021 p. 6-7).

Het onderzoek naar bovenstaande home-invasie bracht bovendien aan het licht dat u niet aan uw proefstuk toe was. Immers werd op de GSM van een van de mededaders een filmpje aangetroffen waarop twee slachtoffers gekneveld te zien waren. Hoewel u beweerde hier helemaal niets mee te maken te hebben (infra), bleek uit het onderzoek dat u niet alleen de slachtoffers kende, maar u had op 7 januari 2020 zelfs een afspraak geregeld te Antwerpen waardoor de slachtoffers de daders in de woonst hebben binnengelaten. U werd naderhand formeel geïdentificeerd als zijnde aanwezig tijdens de overval, u droeg een wapen en had mede de slachtoffers gekneveld (Arrest Hof van Beroep p. 19-20; Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 11). Uit het feit dat het Hof heeft geoordeeld dat u bij beide overvallen als mededader diende te worden beschouwd, u zelfs een leidende rol speelde en u wetens en willens aan de uitvoering van de aan de orde zijnde feiten heeft meegewerkt, blijkt weldegelijk dat er in uw hoofde sprake was van opzet. U heeft zich als mededader wetens en willens ingeschreven in de criminele logica van de door de mededaders te plegen overval/diefstal (Arrest Hof van Beroep p. 16, 23; Vonnis rechtbank van eerste aanleg p. 15).

Wat betreft de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** oordeelde het Hof van Beroep dat de door u gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. U was betrokken bij twee gewelddadige home-invasies, waarbij u enkel uit was op gemakkelijk geldgewin en waarbij u geen enkele rekening hield met de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, waaronder zelfs kinderen. Het gebruik van bruto geweld werd geenszins geschuwd waardoor diende te worden gewezen op het traumatiserend karakter voor de slachtoffers.

Met betrekking tot de **op het misdrijf gestelde straf** dient opgemerkt te worden dat het Hof heeft geoordeeld dat de bewezen verklaarde feiten zich vermengen met eenzelfde misdadig opzet zodat slechts één straf, de zwaarste, diende te worden opgelegd. Het Belgische Strafwetboek kwalificeert diefstal met geweld als een misdaad die wordt bestraft met een opsluiting van 5 tot 10 jaar (artikel 468 SwB.). Bovendien bleek er in uw hoofde sprake van verzwarende omstandigheden daar de misdrijven werden gepleegd bij nacht, met meerdere personen, dat er gebruik werd gemaakt van een voertuig om de vlucht te verzekeren, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, alsook dat de gevangene met de dood werd bedreigd. Conform artikel 472 van het Belgische Strafwetboek is de straf de opsluiting van 15 tot 20 jaar.

Bij het **bepalen van de strafmaat** houdt het Hof rekening met de bijzondere ernst van de feiten en uw gevaarlijke ingesteldheid. Het Hof van Beroep ging, gelet op de ernst van de feiten, niet in op de vraag tot geheel of gedeeltelijk met uitstel van de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf, daar dit een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal zou vormen en u onvoldoende zou wijzen op het ontoelaatbare karakter van uw handelen. Het Hof bevond u schuldig en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van zes jaar effectief (Arrest Hof van Beroep, p. 23-24).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. De misdrijven waarvoor u veroordeeld werd zijn bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband vooreerst verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig. Ze tonen in uw hoofde een volstreekte normvervaging aan en een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit en de eigendomsrechten van de slachtoffers (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 16). De ernst en de aard van de gepleegde feiten getuigen bovendien van een agressieve ingesteldheid. U was enkel uit op gemakkelijk geldgewin en u hield daarbij geen enkele rekening met de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, waaronder zelfs kinderen. Daarenboven werd het gebruik van bruto geweld en bedreigingen niet geschuwd. Voorgaand handelen en het traumatiserend karakter van uw daden draagt bij tot het onveiligheidsgevoel van anderen, daar de slachtoffers in de rust van hun eigen woning werden gestoord, gekneveld werden en zelfs gewond raakten (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg p. 16; Arrest Hof van Beroep, p. 22-24).

Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen blijkt eveneens een gebrek aan schuldinzicht in uw hoofde: u ontkende immers elke betrokkenheid en beweerde geen kennis van de feiten te hebben (gehad) (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 13-14). In beroep betwistte u evenwel niet langer de tenlasteleggingen met betrekking tot de overval in Zoersel (met uitzondering van de verzwarende omstandigheden), doch wel nog steeds de feiten in Antwerpen. Het CGVS stelt bovendien vast dat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de feiten nog steeds trachtte te ontkennen en/of minimaliseren. Zo herhaalde u helemaal niets te maken te hebben gehad met de eerste overval en ook in het kader van de tweede overval zou u louter een adres en plan hebben gegeven. U ontkende een leidende of organiserende rol te hebben gespeeld (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11 juli 2025, p. 8), dit terwijl het Hof van Beroep het tegendeel bewezen achtte. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf de feiten blijft ontkennen, de schuld van u afschuift en minimaliseert is niet ernstig te noemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en empathie naar uw slachtoffers toe.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit naar voor waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te noemen (CGVS, p. 5-8).

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u meent dat u geen gevaar vormt voor de samenleving en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U komt vooreerst niet verder dan de door u gepleegde feiten te minimaliseren en de schuld van u af te schuiven (CGVS, p. 8-10). U verwees daarbij naar uw gedrag in de gevangenis en in de periode daarna – u hield zich aan de opgelegde voorwaarden en betaalde uw boetes. Echter, dat u zich correct hebt gedragen in een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en stond, zoals elektronisch toezicht, houdt niet automatisch in dat u dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Bovendien dient, gelet op de verwijzing van uw advocaat, voor wat betreft de gunstmaatregelen waar gedetineerden kunnen van genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren te worden opgemerkt dat de strafuitvoeringsrechtbank toeziet op de uitvoering van de door hoven en rechtbanken uitgesproken straffen. Bij straffen van meer dan drie jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dit betreft echter een gunstmaatregel waar gedetineerden van kunnen genieten. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert op geen enkele wijze dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u **een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf** in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Dat u heden zou werken en opleidingen hebt gevolgd, kan worden aanvaard, echter dient te worden benadrukt dat het Hof van Beroep van oordeel was dat u over een agressieve ingesteldheid beschikte, een totaal gebrek aan normbesef en klaarblijkelijk ook schuldbesef – u blijft immers uw rol minimaliseren (supra).

U stelde daarentegen ook wel uw les te hebben geleerd, te beseffen wat goed of fout is, spijt te hebben voor de slachtoffers, uw best te doen en te hebben begrepen wat mag en wat niet en vroeg om een nieuwe kans. U verwees in die optiek naar de boetes die u hebt betaald en dat u uw leven verder wilde opbouwen met uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 8-10).

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde

verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Gelet op bovenstaande en uw duidelijk gebrek aan schuldinzicht bestaat er een groot gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

De door u voorgelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande beoordeling. Uit de attesten blijkt dat u opleidingen heeft gevolgd, hebt gewerkt en kan uw justitieel verleden worden afgeleid. Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat u geen enkel schuldinzicht vertoont. De brief van de Oeigoerse gemeenschap handelt over de situatie van Oeigoeren in China, hetgeen in casu niet wordt ontkend.

De opmerkingen met betrekking tot fouten in het gehoorverslag voegen inhoudelijk niets toe en vermogen evenmin om bovenstaande appreciatie om te buigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar China. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en hij vraagt om zijn vluchtelingenstatus te behouden.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris):

"1. Loonfiche periode 1.09.2025 tot 30.09.2025

2. Loonfiche periode 1.10.2025 tot 31.10.2025

3. Loonfiche periode 1.11.2025 tot 30.11.2025

4. Akte van huwelijk dd.29.09.2025

5. Attest van gezinssamenstelling

6. Kopie krediet afgesloten bij VLAAMS WONINGFONDS op 11.06.2025

7. Kopie van de identiteitskaarten van de minderjarige kinderen en echtgenote

8. Beslissing COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN dd.20.11.2025

9. Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor arbeiders in een voltijds stelsel afgesloten tussen verzoeker en S.L. SRL dd. 12.02.2025"

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal geen verplichting oplegt om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, hetgeen inhoudt dat er wel degelijk een appreciatiemarge is, stelt de Raad vast dat voormeld artikel de commissaris-generaal uitdrukkelijk toelaat om de vluchtelingenstatus in te trekken wanneer een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied. *In casu* komt de commissaris-generaal op basis van een omstandige, in de bestreden beslissing opgenomen, motivering tot de conclusie dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar er wordt geadviseerd dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard

en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de Kwalificatierichtlijn kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:
a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

3.2.1. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische*

argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”

3.2.1.1. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

A. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “specifieke kenmerken” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met “*alle omstandigheden van het betrokken geval*”. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a fortiori van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

B. Verzoeker wordt bij het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 22 juni 2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarom criminele straffen zijn gesteld. Op 16 februari 2022 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het voorgaande vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dat u zich tweemaal schuldig maakte aan een gewapende diefstal, alsook de andere tenlasteleggingen, zoals eerder reeds uiteengezet. U was in de nacht van 22 op 23 maart 2020 betrokken bij een gewapende home-invasion, waarbij bruto geweld niet werd geschuwd. De slachtoffers, waaronder zelfs kinderen, werden overmeesterd in hun slaapkamer en werden afgezonderd van elkaar. Daarop werden de bewoners gekneveld en bedreigd met messen en een vuurwapen. De vader werd naar het toilet meegenomen en kreeg er verschillende stampen te verwerken. De moeder werd in bedwang gehouden en meermaals geslagen. Een van de daders zou een mes op de keel hebben geplaatst, terwijl een andere met een pistool slagen toebracht. Ofschoon u zelf niet fysiek aanwezig zou zijn geweest tijdens de overval, bleek u wel een bepalende rol te hebben gespeeld. Zo zou u gedetailleerde informatie hebben gegeven over de indeling van het pand, een plattegrond hebben getekend en zelfs een (nep)pistool hebben overhandigd. U zou zelfs hebben deelgenomen aan de voorverkenning, waardoor het feit dat u de nacht van de overval zelf niet aanwezig was, geen afbreuk deed aan uw schuld in deze feiten (Arrest Hof van Beroep dd. 16 februari 2022, p. 15-17; Vonnis Rechtbank van eerste aanleg dd. 22 juni 2021 p. 6-7)

Het onderzoek naar bovenstaande home-invasion bracht bovendien aan het licht dat u niet aan uw proefstuk toe was. Immers werd op de GSM van een van de mededaders een filmpje aangetroffen waarop twee slachtoffers gekneveld te zien waren. Hoewel u beweerde hier helemaal niets mee te maken te hebben (infra), bleek uit het onderzoek dat u niet alleen de slachtoffers kende, maar u had op 7 januari 2020 zelfs een afspraak geregeld te Antwerpen waardoor de slachtoffers de daders in de woonst hebben binnengelaten. U werd naderhand formeel geïdentificeerd als zijnde aanwezig tijdens de overval, u droeg een wapen en had mede de slachtoffers gekneveld (Arrest Hof van Beroep p. 19-20; Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 11). Uit het feit dat het Hof heeft geoordeeld dat u bij beide overvallen als mededader diende te worden beschouwd, u zelfs een leidende rol speelde en u wetens en willens aan de uitvoering van de aan de orde zijnde feiten heeft meegewerkt, blijkt weldegelijk dat er in uw hoofde sprake was van opzet. U heeft zich als mededader wetens en willens ingeschreven in de criminele logica van de door de mededaders te plegen overval/diefstal (Arrest Hof van Beroep p. 16, 23; Vonnis rechtbank van eerste aanleg p. 15).

Wat betreft de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade oordeelde het Hof van Beroep dat de door u gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn. U was betrokken bij twee gewelddadige home-invasies, waarbij u enkel uit was op gemakkelijk geldgewin en waarbij u geen enkele rekening hield met de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, waaronder zelfs kinderen. Het gebruik van bruto

geweld werd geenszins geschuwd waardoor diende te worden gewezen op het traumatiserend karakter voor de slachtoffers.

Met betrekking tot de **op het misdrijf gestelde straf** dient opgemerkt te worden dat het Hof heeft geoordeeld dat de bewezen verklaarde feiten zich vermengen met eenzelfde misdadig opzet zodat slechts één straf, de zwaarste, diende te worden opgelegd. Het Belgische Strafwetboek kwalificeert diefstal met geweld als een misdaad die wordt bestraft met een opsluiting van 5 tot 10 jaar (artikel 468 SwB.). Bovendien bleek er in uw hoofde sprake van verzwarende omstandigheden daar de misdrijven werden gepleegd bij nacht, met meerdere personen, dat er gebruik werd gemaakt van een voertuig om de vlucht te verzekeren, dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, alsook dat de gevangene met de dood werd bedreigd. Conform artikel 472 van het Belgische Strafwetboek is de straf de opsluiting van 15 tot 20 jaar.

Bij het **bepalen van de strafmaat** houdt het Hof rekening met de bijzondere ernst van de feiten en uw gevaarlijke ingesteldheid. Het Hof van Beroep ging, gelet op de ernst van de feiten, niet in op de vraag tot geheel of gedeeltelijk met uitstel van de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf, daar dit een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal zou vormen en u onvoldoende zou wijzen op het ontoelaatbare karakter van uw handelen. Het Hof bevond u schuldig en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van zes jaar effectief (Arrest Hof van Beroep, p. 23-24).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.”

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij definitief werd veroordeeld tot een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.1.2. De tweede voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

A. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische

samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

B. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn levensomstandigheden sedert zijn veroordeling. Hij voert aan dat hij wel degelijk lessen heeft getrokken uit deze veroordeling, dat hij zijn straf ondergaat en dat hij zich naar de uitspraken van de strafuitvoeringsrechtbank richt. Hij stelt dat hij werkt, dat hij in het huwelijk trad met een Belgische vrouw en met haar zes kinderen heeft, dat hij een woning kocht en dat hij aldus geenszins nog een gevaar voor de Belgische samenleving uitmaakt. Hij verwijst hiertoe naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren, rekening houdend met het geheel van elementen dat hem door beide partijen ter kennis is gebracht.

De vaststelling dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving impliceert over het algemeen dat bij de verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar dat het ook zo kan zijn dat het gedrag in het verleden op zich voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging. *In casu* werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, op 22 juni 2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding met verzwarende omstandigheden en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen waarom criminele straffen zijn gesteld. Op 16 februari 2022 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het voorgaande vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Uit deze veroordelingen blijkt reeds de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker, een gebrek aan normbesef, een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers en een duidelijke criminele ingesteldheid.

Vervolgens herhaalt de Raad dat het Hof van Justitie in zijn arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening moeten houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. De misdrijven waarvoor u veroordeeld werd zijn bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband vooreerst verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig. Ze tonen in uw hoofde een volstrekte normvervaging aan en een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit en de eigendomsrechten van de slachtoffers (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 16). De ernst en de aard van de gepleegde feiten getuigen bovendien van een agressieve ingesteldheid. U was enkel uit op gemakkelijk geldgewin en u hield daarbij geen enkele rekening met de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, waaronder zelfs kinderen. Daarenboven werd het gebruik van bruto geweld en bedreigingen niet geschuwd. Voorgaand handelen en het traumatiserend karakter van uw daden draagt bij tot het onveiligheidsgevoel van anderen, daar de slachtoffers in de rust van hun eigen woning werden gestoord, gekneveld werden en zelfs gewond raakten (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg p. 16; Arrest Hof van Beroep, p. 22-24).

Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen blijkt eveneens een gebrek aan schuldinzicht in uw hoofde: u ontkende immers elke betrokkenheid en beweerde geen kennis van de feiten te hebben (gehad) (Vonnis Rechtbank van eerste aanleg, p. 13-14). In beroep betwistte u evenwel niet langer de tenlasteleggingen met betrekking tot de overval in Zoersel (met uitzondering van de verzwarende omstandigheden), doch wel nog steeds de feiten in Antwerpen. Het CGVS stelt bovendien vast dat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de feiten nog steeds trachtte te ontkennen en/of minimaliseren. Zo herhaalde u helemaal niets te maken te hebben gehad met de eerste overval en ook in het kader van de tweede overval zou u louter een adres en plan hebben gegeven. U ontkende een leidende of organiserende rol te hebben gespeeld (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11 juli 2025, p. 8), dit terwijl het Hof van Beroep het tegendeel bewezen achtte. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf de feiten blijft ontkennen, de schuld van u afschuift en minimaliseert is niet ernstig te noemen en getuigt allerminst van schuldinzicht en empathie naar uw slachtoffers toe.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit naar voor waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar uw feiten blijft minimaliseren en de schuld van u afschuift is niet ernstig te noemen (CGVS, p. 5-8).

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u meent dat u geen gevaar vormt voor de samenleving en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U komt vooreerst niet verder dan de door u gepleegde feiten te minimaliseren en de schuld van u af te schuiven (CGVS, p. 8-10). U verwees daarbij naar uw gedrag in de gevangenis en in de periode daarna – u hield zich aan de opgelegde voorwaarden en betaalde uw boetes. Echter, dat u zich correct hebt gedragen in een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en stond, zoals elektronisch toezicht, houdt niet automatisch in dat u dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Bovendien dient, gelet op de verwijzing van uw advocaat, voor wat betreft de gunstmaatregelen waar gedetineerden kunnen van genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensemuren te worden opgemerkt dat de strafuitvoeringsrechtbank toeziet op de uitvoering van de door hoven en rechtbanken uitgesproken straffen. Bij straffen van meer dan drie jaar kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen om al dan niet een beperkte detentie toe te staan, elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dit betreft echter een gunstmaatregel waar gedetineerden van kunnen genieten. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert op geen enkele wijze dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u **een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf** in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Dat u heden zou werken en opleidingen hebt gevolgd, kan worden aanvaard, echter dient te worden benadrukt dat het Hof van Beroep van oordeel was dat u over een agressieve ingesteldheid beschikte, een totaal gebrek aan normbesef en klaarblijkelijk ook schuldbesef – u blijft immers uw rol minimaliseren (supra).

U stelde daarentegen ook wel uw les te hebben geleerd, te beseffen wat goed of fout is, spijt te hebben voor de slachtoffers, uw best te doen en te hebben begrepen wat mag en wat niet en vroeg om een nieuwe kans. U verwees in die optiek naar de boetes die u hebt betaald en dat u uw leven verder wilde opbouwen met uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 8-10).

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn

2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

Gelet op bovenstaande en uw duidelijk gebrek aan schuldinzicht bestaat er een groot gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling. Uit de attesten blijkt dat u opleidingen heeft gevolgd, hebt gewerkt en kan uw justitieel verleden worden afgeleid. Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat u geen enkel schuldinzicht vertoont. De brief van de Oeigoerse gemeenschap handelt over de situatie van Oeigoeren in China, hetgeen in casu niet wordt ontkend.

De opmerkingen met betrekking tot fouten in het gehoorverslag voegen inhoudelijk niets toe en vermogen evenmin om bovenstaande appreciatie om te buigen."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op zijn gedrag na zijn veroordeling en voert aan dat hij zich richt naar de uitspraken van de strafuitvoeringsrechtbank, doch hij laat na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat er van hem geen gevaar voor de samenleving meer zou uitgaan. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker nog steeds onder de controle van deze rechtbank staat, hetgeen erop duidt dat hij nog steeds wordt opgevolgd. Verzoekers tewerkstelling, zijn huwelijk, zijn kinderen en zijn aankoop van een woning, die middels de dienaangaande bij het verzoekschrift gevoegde stukken worden gestaafd, doen hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dient erop gewezen dat de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel inhouden (zie ook *infra*).

Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift in zijn eerder aangehaalde elementen die volgens hem zijn re-integratie in de Belgische samenleving aantonen en meent hij dat hieruit blijkt dat hij niet als een gevaar voor de samenleving kan worden beschouwd. Hij voert evenwel geen enkel concreet verweer tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11 juli 2025 zijn persoonlijke verantwoordelijkheid voor de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, trachtte te minimaliseren en van zich af te schuiven. De Raad meent evenwel dat dit element, ondanks verzoekers inspanningen om zich in de Belgische samenleving te re-integreren sedert zijn veroordeling, een sterke indicatie vormt van verzoekers criminele ingesteldheid en het risico dat hij zijn actuele inspanningen in de toekomst niet zal kunnen volhouden, temeer gelet op de ernst van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, die gepaard gingen met bruto geweld, ook ten aanzien van kinderen, en dit louter met het oog op gemakkelijk geldgewin (zie *supra*).

De Raad treedt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bij dat verzoekers persoonlijk gedrag, zijn verklaringen en houding en de bewoordingen in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen ontegensprekelijk aantonen dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in hoofde van verzoeker en dat het niet uitgesloten is dat hij zijn crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid waarbij hij niet schuwt anderen met geweld te bedreigen, van een gebrek aan normbesef en schuldinzicht en een volhoudende miskenning van rechterlijke beslissingen. De Raad concludeert dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, §1, van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.1.3. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

A. Nadat is aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

B. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

C. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

D. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken, dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

E. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22),

administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancties wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1 hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

F. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijk op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

G. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (ibid., punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

H. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister of staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

I. Gelet op het voormelde, kan – en dit in tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift – niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

De bestreden beslissing maakt verder geen inmenging uit in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven. De schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van een partner wordt gescheiden.

3.2.2. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

3.2.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggedrukt naar China.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

3.3. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

3.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	S. HUENGES WAJER
--------------	------------------